

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

Epistola Decretalis Vigilii Papae Pro Confirmatione Qvintae Synodi
Oecvmenicae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

μιας κὶ τῆς αὐτῆς πίστεως ὡρὰ τῆς παρειρημύων ἀγίων πεισάρον σωόδων·
 γυρομένης δὲ κὶ ὡρὰ ἡμῶν τῆς ἐπὶ τοῖς αἰρετικοῖς κὶ τῆς αὐτῶν ἀσεβείας, ὡρὰς
 γε καὶ τῆς τῆς ἐκδικησάντων, ἢ ἐκδικουμένων τὰ εἰρημύρια τεῖα κεφάλαια,
 κὶ εὐαπομηνάντων, ἢ ἀπομηνόντων τῆ οἰκεία πλάη, καὶ ἀκελεύσεως, εἰς
 ἐπιχρήσει ἐναυπία τοῖς παρ' ἡμῶν ἀσεβῶς διατυπωθεῖσι ὡρὰ δουραῖ, ἢ δι-
 δάξαι, ἢ γράψαι, εἰ μὲν ἐπίσκοπος εἶη, ἢ εὐκλήρω ἀναφερῶν, ὁ ποι-
 οδτος ἀλλότεια ἱερέων κὶ τ' ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ὡρὰ πίων, γυμνω-
 θήσεται τῆς ἐπίσκοπῆς, ἢ τῆς κλήρου· εἰ δὲ μοναχός, ἢ λαϊκός, ἀναδημαπιδί-
 σεται. Εὐτύχιος ἐλέω θεοῦ ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης,
 ἐκκλησιαστικῶν τὰ ὡρὰ κείμυρα, καὶ ὁμολογῶ οὕτως ἔχον, ὡς πάντα τὰ
 ὡρὰ γράμματα κεφάλαια τε κὶ δόγματα ὡρὰ ἐχῶ, καὶ δεχόμενος τὰς
 ἀγίας πεισάρον σωόδους, τούτῃ τὴν εὐ Νικαῖα, κὶ τὴν εὐ Κωνσταντινου-
 πόλεως, κὶ τὴν εὐ Εφέσω τ' ὡρὰ τῆς, κὶ τὴν εὐ Καλχηδόνι, κὶ τὰ παρ' αὐ-
 τῶν ὡρὰ τῆς μιας κὶ τῆς αὐτῆς πίστεως ὡρὰ δέντα, κὶ πᾶσι τούτοις ἐμμένον,
 καὶ ὡρὰ ὡρὰ γράμματα, καὶ ἀκελεύω καὶ ἀναδημαπιδίω ὡρὰς τοῖς ἄλλοις αἰρε-
 τικοῖς, κὶ τοῖς ἀσεβέσιν αὐτῶν συζητήμασι, Θεόδωρον ὡρὰ ἀσεβῆ ὡρὰ Μο-
 ψουεσίας γυρόμενον ἐπίσκοπον, μὲν τῶν ἀσεβῶν αὐτῶν συζητημάτων· καὶ
 πάντα τὰ ἀσεβῶς συζητήματα Θεοδωρήτω, καὶ ὡρὰ ὡρὰ εἰρηται· κὶ τὴν ἀσε-
 βῆ ἐπιστολῶν τὴν λεγομένην Ἰσα, κὶ ὡρὰ τῶν ὡρὰ ὡρὰ τούτοις φρονήσαντας ἢ
 φρονουώτας· κὶ ὡρὰ γράμματα. Απολινάριος ἐλέω θεοῦ ἐπίσκοπος Αλε-
 ξανδρείας. Δομνῖνος ἐλέω θεοῦ ἐπίσκοπος τ' Θεουπολιτῶν· ὡρὰ ὡρὰς καὶ
 ὡρὰ λοιποὶ ἐπίσκοποι ὡρὰ γράμματα.

ANNO
CHRISTI
553.

EPISTOLA DECRETALIS
VIGILII PAPÆ

PRO CONFIRMATIONE
QVINTÆ SYNODI OECVMENICÆ.

Ex manuscripto codice bibliothecæ regiae,

CVM INTERPRETATIONE LATINA
ET DISSERTATIONE PETRI DE MARCA
ordinarii in Regio Consistorio Consiliarii, & in
supremo Nauarræ senatu præsidis.

*Dilecto fratri Eutychio,
Vigilius.*

Τῶ ἀγαπητῶ ἀδελφῶ Εὐτυχίω,
Βιγίλιος.

SCANDALA quæ humani
generis inimicus in vniuerso
mundo excitauit, nullus ignorat:

ΤΑ σκανδαλα, ἀπὸ ὅ τῶ ἀνθρώ-
πινου γένους ἐχθρὸς τῶ σύμ-
παντι κόσμῳ διήχρηεν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ·

ANNO
CHRISTI
553

οὕτως ὡς τὸ οἰκεῖον βούλημα πρὸς
τὸ ἀνατρέψαι πῶς τῆς θεοῦ ἐκκλησίαν
ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ διακλιμύλω, ἔκα-
σον Φαύλου σκόπου τυγχάνοντα, πλη-
ροῦσαι οἷα δὴ ποτε ἕσπευ ἀποδοξαζόν-
τα, οὐ μόνον ὅξ ὀνόματος ἰδίου, ἀλλὰ
καὶ ὅξ ἡμετέρου, καὶ ὅξ ἄλλων, διὰ τὸ λέ-
ξαν, ἢ τὸ γράφειν, διάφορα πλάσασθαι
πεποιήκεν· εἰς ποσοῦτον, ὅτι ἡμᾶς μὲν
τῆς ἀδελφῶν καὶ σωεποκόπων ἡμεῶν
ἐν τῇ βασιλείῃ πόλιν διαζόντας, καὶ
ἰσῶ σβάσμαν τὰς πένταρας συνό-
δοις ἐκδικουῦντας, καὶ ἐν τῇ τῶν πέντα-
ρων ἐτύπων συνόδων μᾶ καὶ τῇ αὐτῇ
πίστει ἀμώμως διαπλουῦντας, τοῖς ἁ-
φίσμασι τὸ οὐπὸ πονηρῶς πανουργίας,
αὐτῶν ἐπεχείρησε διελεῖν. ὡς ἡμᾶς
ἐστὶν ἐν μᾶ πίστει ὁμόφρονας γερονό-
τας καὶ ὄντας, καὶ ἀφρονήσαντας τῆς ἀ-
δελφικῆς ἀγάπης εἰς διχόνοιαν ἀπα-
ρτήσωμεν. Ἀλλ' ὁπῶς Χριστὸς ὁ θεὸς ἡ-
μεῶν ὅς ἐστι φῶς ἀληθινόν, ὃν σκόπος ἐ-
καταλαμβάνει, πάσης συγχύσεως τῆς
ἡμεῶν διανοίας ἀποκνηδεύσας, πρὸς
εἰρηνίαν τῆς οἰκουμένης ἀνεκαλέσατο,
καὶ ἐκκλησίαν, ὡς τὰ ὀφείλοντα δια-
τυπωθῆναι πρὸς ἡμῶν, ἀποκαλύψον-
τος τῆς κρείου, καὶ τῆς ἀληθείας ἀνιχνύ-
σας, σωτηριώδως πληροθῆναι.
Διὰ τῆτο γινωσκέτω ἡμεῶν σύμπασα
ἀδελφότης, ὅτι πρὸ τῶν πένταρας συν-
όδων, ἐστὶ τὸ ἐν Νικαίᾳ, καὶ ἐν Κων-
σταντινουπόλει, καὶ ἐν Ἐφέσῳ πρὸς πῶν,
καὶ πῶν ἐν Καλχηδόνι συνὸς αὐτοῖς ἡ-
μεῶν ἀδελφοῖς, ἐν πάσι καὶ δεχόμεθα,
καὶ θεοφιλεῖ διανοία πρὸς σκωδῶν,
καὶ ὁμοψύχως φυλάττομεν. Καὶ οἱ
ἴσους δὴ ποτε τὰς αὐτὰς ἀγίας συνό-
δοις, ἐν πάσι τοῖς ἰσῶ αὐτῶν πρὸς τῆς ἀγίας πίστεως ὁραθεῖσιν, ἐκ ἀκολου-
θοῦσι, ἐν τοῖς ἀλλοτείοις τῆς συλλόγου τῆς ἀγίας καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας

adeo ut vnumquemque propofi-
tum suum ad subuertendam Dei
ecclesiam per vniuersum orbem
diffusam, quocumque modo im-
plere satagentem, non tantum
suo nomine, sed etiam nostro, at-
que aliorum, diuersa tum loquen-
do, tum scribendo, componere
impulerit: in tantum ut nos
ipfos vna cum fratribus, & coe-
piscopis nostris, in vrbe regia de-
gentes, & æquali reuerentia qua-
tuor Synodos vindicantes, & in
vna eademque quatuor illarum
Synodorum fide sincere persi-
stentes, cauillationibus, versutiis
& dolo malo ab iis diuidere
conatus fuerit; ita ut nosmetipsi
qui eiusdem cum illis eramus, &
sumus de fide sententiæ, insu-
perhabita dilectione fraterna in
discordiam abierimus. Sed quo-
niam Christus Deus noster, qui
est lux vera, quem tenebræ non
comprehendunt, omni confu-
sione a mentibus nostris remo-
ta, vniuersum orbem & eccle-
siam ad pacem reuocauit, ita ut
quæ a nobis definiri debent, re-
uelante Domino, & veritate in-
uestigata salubriter impleta sint:
Idcirco sciat vestrum vniuersa
fraternitas, quod quatuor Syno-
dos, hoc est Nicenam, Constan-
tinopolitanam, Ephesinam pri-
mam, & Calchedonensem, vna
cum iisdem fratribus nostris, in
omnibus suscipimus, & deuota
mente veneramur, atque vnani-
miter seruamus. Et si qui easdem
sanctas Synodos in omnibus quæ
ab ipsis de sancta fide definita
sunt non sequuntur, eos a cœtu
sanctæ & catholicæ ecclesiæ alie-

nos iudicamus. Quapropter desiderantes ea scire fraternitatem vestram quæ a nobis facta sunt, his nostris literis ipsi manifestum facimus. Quoniam nulli dubium est, quot quantaque mota sunt, ob tria capitula, hoc est de Theodoro olim Mopsuestiæ episcopo, eiusque scriptis, quin etiam de scriptis Theodoretæ, & de epistola quæ dicitur scripta ab Iba ad Marim Persam; & quam diuersa de tribus illis capitulis dicta atque conscripta sunt: Ideo si in omni negotio sapientiæ ratio postulat, ut id de quo quæritur retractetur; neque pudori esse debet, cum ea quæ ab initio omissa, studio deinde veritatis inueniuntur, in publicum eduntur; quanto magis ecclesiasticis disceptationibus conuenit, eandem rationem in illis quoque obseruari? Præcipue cum manifestum sit patres nostros, & maxime beatissimum Augustinum, qui in diuinis scripturis claruit, Romanæ eloquentiæ magistrum, propria scripta retractasse, dictaque sua correxisse, atque illa quæ omiserat, ac deinde inuenerat, addidisse. Nos quoque similiter illis exemplis incitati, in controuersia trium capitulorum supra memoratorum, nunquam destitimus, quin inuestigaremus, quid de prædictis tribus capitulis, in patrum nostrorum literis verius inueniri posset. Vnde patuit reuera, dictis Theodori Mopsuestiæ sermonibus qui vbiq; redarguuntur, pleraque contraria rectæ fidei, & doctrinis

διὰ καταρχῆς Ἀληθείας, ἐν τοῖς εἰρημύροις Θεοδώρου ἔ Μοψουεστίας λόγους τοῖς πανταχοῦ σπλιτθιομένοις, τὰ ἐναντία τῇ ὀρθῇ πίστι, καὶ ταῖς διδασκαλίαις

κρίνομεν. Διὰ τὸ τοῦ ἡμῶν ἀδελφότητα τὸ παρ' ἡμῶν γρηγόριον εἰδέναι βουλόμενοι, τοῖς τοῖς γραμμασι κατὰ δὴλον αὐτῆ ποιούμεν. Ἐπιδοῦ οὐδενὶ ἀμφίβολόν ὄσιν, ὅποσα κεκίνη. Ὡς τ' τριῶν κεφαλαίων, τουτέστι Ὡς Θεοδώρου ἔ ποτε Μοψουεστίας ἐπισκόπου, καὶ τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων, ἐ μὲν ἄλλα καὶ τ' Θεοδώρου συγγραμμάτων, καὶ τῆς ἐπιστολῆς τῆς λεγομένης Ὡς Ἰβὰ γραφῆσαι πρὸς Μάρκον τ' Γέροντα καὶ διάφορα Ὡς τῶν αὐτῶν κεφαλαίων γρηγόριον τε καὶ γρηγόριον καὶ διὰ τὸ, εἶνε ἐν παντὶ ὁρθοῦσα ὁ τ' Ἐπίσκοπος λόγους ἀπαρτῆ τ' ἡμετέρας ἀναψυλαφῆσαι, Ὡς ἀδελφῶν Ὡς ὀφείλει, ὥστε ἀποδοῦ τ' ἀληθείας, τὸ παρὰ τ' ἀρχῆς μὲν παραλίφθεν, ἀρετέν δὲ μὲν ταῦτα δημοσιουθῶσαι, πόσω γε μάλλον ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ὑποδείξει τ' ἀρχῆς φυλαχῆσαι; Ὡς ὅποτε δὴλον ὄσιν τῶν ἡμῶν πατέρων, καὶ μάλιστ' Ὡς μακαριώτατον Αὐγουστίνον, Ὡς ἐκλάμψαντα ἐν τοῖς δικαίοις λόγοις, τῆς Ρωμαϊκῆς βίβλου τῆς διδασκαλον ἀναψυλαφῆσαι τε τῶν οικείων λόγους, καὶ διορθώσαι τὰ αὐτῶν εἰρημύρια, καὶ τὰ ἀφραλίφθεντα, μὲν ταῦτα Ὡς ἀρετέν τ' ἀρετέν. Καὶ ἡμεῖς ὁμοίως τοῖς τοῖς τοῖς Ὡς δειγμασι πρὸς τὰ πέντε, ἐν τῇ Ὡς θεῶν τ' μνημονουθέντων τριῶν κεφαλαίων, ἐδέποτε ἀπέσημν δι' ἐράνης γρηγόριον, π' Ὡς τῶν εἰρημύριων τριῶν κεφαλαίων, ἐν τοῖς τ' ἡμετέρων πατέρων γραμμασι διώη. τ' ἀληθῆς ἔρον ἀρετέν τ' ἀρετέν φανερόν γέρονε

ANNO
CHRISTI
555

τῶν ἁγίων πατέρων πειρέχεται ἀμέ-
λει τοῖς καὶ ὁ ἁγίοι πατέρες κατ' αὐτῶν
ζητούντες, ἰδίους λόγοις πρὸς διδα-
σκαλίαν τῆς ἁγίας ἐκκλησίας κατελε-
λοίπασι. Καὶ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις αὐ-
τῶν βλασφημίαις φανερός αὐτὸν εἰ-
ρηκέναι ἐρείσκομεν, ἄλλον ἢ τὸ θεὸν
λόγον, καὶ ἄλλον ἢ Χριστόν, ἑσθ' ἡμῶν
τῆς ψυχῆς πασῶν, καὶ τῆς τ' σαρκὸς
ἐπιθυμιῶν ἐνοχλοῦμενον, καὶ τῆς χι-
ρόνων καὶ μικρῶν ἀφιστάμενον πρὸς
τὰ κρείττονα τῆς θεωροῦσας τῶν ἔργων
ἐληλυθέναι, καὶ τῆς πολιτείας ἀμωμον
ζητοῦμενον. καὶ ὡς ψιλὸν ἀνθρώπον
βαπτισθέντα ἐν ὀνόματι πατρὸς, υἱοῦ,
καὶ ἁγίου πνεύματος, καὶ διὰ τὸ βαπτί-
σματος τὴν χάριν τῆς ἁγίας πνεύ-
ματος εἰληφέναι, καὶ ὑποδείξαι ἡξια-
σάμενος. Καὶ καθ' ὁμοίωσιν βασιλικῆς
εἰκότος εἰς θεωροῦσας τῶν θεοῦ λόγου
ἢ Χριστόν θεωροῦσας εἶδαι. καὶ μὴ
τὸ ἀνάστασιν ἀφῆλτον ταῖς ἐνοίαις, καὶ
παντελῶς ἀναμάρτητον γεγονῆσθαι.
Πρὸς τοῦτοις εἶπε, ταῦτ' ἔγωγε γέγονα
τὴν εὐωσιν τῶν θεοῦ λόγου πρὸς ἢ
Χριστόν, ὅποια δόξατος εἶπε πρὸς τὸ
ἀνδρὸς καὶ τὸ γυναικὸς ἔσονται ἢ δύο
εἰς σάρκα μίαν. Καὶ ὅτι μὴ τὴν
ἀνάστασιν ἐμφυσήσας ὁ κύριος τοῖς
μαθηταῖς, καὶ εἰπὼν, λάβετε πνεύ-
μα ἅγιον, οὐδέδωκε αὐτοῖς πνεύμα
ἅγιον. Ὁμοίως καὶ τῆς ἐτόλμησεν
εἰπεῖν, ὅτι τὴν ὁμολογίαν ἡ Θω-
μας ἐποίησατο, ἢ λαφύσας τὰς χεῖ-
ρας, καὶ τὴν πλῆθυν τῶν κλεῖου,
μὴ τὴν ἀνάστασιν λέγων· ὁ κύριός
μου καὶ ὁ θεός μου, μὴ εἰρησάμενος τῶν
Θωμᾶ πρὸς τῶν Χριστοῦ, (οὐδὲ γὰρ
λέγει Θεόδωρος θεὸν ἢ Χριστόν,) ἀλλὰ πρὸς τὰ δυνάμει τῆς ἀνα-
στάσεως ἐκπληγῆτα ἢ Θωμᾶν δόξασα ἢ θεόν, καὶ ταῦτα εἰρηκέναι.

Concil. Tom. 12.

Sanctorum patrum contineri :
quare ipsi sancti patres aduer-
sus cum scribentes, tractatus
suos ad sanctæ ecclesiæ eruditio-
nem reliquerunt. Etenim inter
ceteras ipsius blasphemias aper-
te ipsum dixisse inuenimus, a-
lium esse Deum Verbum, & a-
lium Christum, a passionibus ani-
mæ, & concupiscentiis carnis
vexatum, & paulatim a minori-
bus recedentem ad meliora per
profectum operum peruenisse, &
conuersatione irreprehensibilem
factum. Et vt nudum hominem
baptizatum fuisse in nomine Pa-
tris, Filii, & Spiritus sancti &
per baptisma gratiam sancti Spi-
ritus accepisse, & adoptionem
promeritum. Et ad exemplum
imaginis imperatoris, ob perso-
nam Dei Verbi Christum adora-
ri. Et post resurrectionem immu-
tabilem cogitationibus, & omni-
no impeccabilem factum. Præter-
ea, dixit eam vnionem Dei Verbi
factam fuisse ad Christum, qua-
lem Apostolus dixit de viro, &
muliere: *Erunt duo in carne vna.* 1. Corinth. 6.
Et quod post resurrectionem,
cum insufflasset Dominus disci-
pulis, & dixisset: *Accipite Spi-* Iohn. 20.
tum sanctum, non dedit illis Spi-
ritum sanctum. Similiter hoc quo-
que ausus est dicere, quod con-
fessionem quam Thomas edidit,
attrectans manus, & latus Domi-
ni post resurrectionem dicens:
Dominus meus, & Deus meus, non Iohn. 20.
ad Christum retulit; (neque e-
nim Theodorus ait Christum esse
Deum) sed propter miracula re-
surrectionis stupentem Thomam
laudasse Deum, eaq; verba dixisse.

Quod autem peius est, in interpretatione quam scilicet ad apostolorum Acta idem Theodorus scripsit, similem fecit Christum Platoni, & Manichæo, & Epicuro, & Marcioni dicens, Quoniam sicut illorum singuli ex proprio dogmate cuius auctores fuerunt, suos discipulos appellauere Platonicos, & Manichæos, & Epicureos, atque Marcionistas, eodem modo Christus dogma inueniens, ex eo Christianos appellauit. Propterea igitur agnoscat vniuersa ecclesia catholica nos iuste & irreprehensibiliter ad ea quæ hac nostra constitutione comprehenduntur deuenisse. Vnde condemnamus & anathematizamus, vna cum aliis omnibus hæreticis, qui (vt manifestum est) damnati & anathematizati sunt a prædictis sanctis quatuor Synodis, & ab ecclesia catholica, Theodorum olim Mopsuestiæ episcopum, & impia eius scripta: nihilo minus ea quoque quæ a Theodoro scripta sunt contra rectam fidem, & contra duodecim capitula sancti Cyrilli, & contra Synodum Ephesinam primam, quæque ab eo scripta sunt pro defensione Theodori, & Nestorii. Præterea anathematizamus & condemnamus epistolam ad Marim Persam hæreticum, quæ ab Iba scripta dicitur: quæ Christum Verbum ex sancta deipara & semper virgine Maria incarnatum, hominem factum fuisse negat, nudum vero hominem ex ea natum: quem templum vocat, ita vt ex hoc intelligatur alium esse Deum Verbum, & alium Christum: ἀπορνήται, ψιλὸν δὲ ἀνθρώπον ὃς αὐτῆς γυνηθῆναι λέγει, ὃν ναὸν παρ᾽ αὐτοῦ εἶναι, ὡς ἐκ τούτου ἄλλον νοεῖσθαι τὸ θεῖον λόγον, καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν

Τὸ δὲ χειρὸν, ἐπιμὴν καὶ ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ, ἡ δὲ δὴ δὲν ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων ἐγράψαν ὁ αὐτὸς Θεόδωρος, ὁμοίον ἐποίησατο τὸν Χριστὸν Πλάτωνι, καὶ Μανιχαίῳ, καὶ Ἐπικουροῦ, καὶ Μαρκίῳ λέγων, ὅτι ὡς ἕκαστος ἐκείνων ἐκ τῶν οὐκ αἰετοῦ ὁ δόγματός, ὅν οὐκ αἰετοῦ μαθητὰς ἐκάλεσε Πλατωνικοῖς, καὶ Μανιχαίοις, καὶ Ἐπικουρείοις, καὶ Μαρκωνιστῶν, αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ ὁ Χριστὸς τὸ δόγμα ἄρρηκός, ὃς αὐτῶν τῶν Χριστιανῶν ἐκάλεσεν. Διὰ ταῦτα τῶν συνήψεων γνωσκόντων ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, δικαίως ἡμᾶς καὶ ἀνεπιλήθως παρὰ τὰς ἐπιχειρήματα ταῦτα ἡμῶν τῆς διατυπώσεως ἐληλυθέναι. Ὅθεν κατακρίνομεν καὶ ἀναθεματίζομεν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις πάντων αἰρετικῶν τοῖς κατακρινεῖσιν καὶ ἀναθεματίζεσιν (ὡς φανερόν ἐστιν) ὅτι τῶν παρ᾽ ἐπισημοῦν ἀγίων πατέρων συνόδων, ἔστι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ Θεόδωρον τὸν ποτε Μοψουεστίας ἐπίσκοπον, καὶ τὰς τούτου ἀσεβῆ συζητήματα: οὐδὲν ἦτιον καὶ τὰ παρὰ Θεοδώρου συγγραφήντα καὶ τὸ ὄρθως πίστεως, καὶ κατὰ τὸ δώδεκα κεφαλαιῶν τῶν ἐν ἀγίοις Κυρίλλῳ, καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ πατρῴῃ συνόδῳ, καὶ τὰ παρὰ τὴν ἐκδίησιν Θεοδώρου, καὶ Νεστορίου ὑπὸ αὐτῶν συγγραφήντα. Πρὸς τούτοις ἀναθεματίζομεν καὶ κατακρίνομεν τὴν ἐπισημῶν τῶν παρὰ Μάρκῳ τῶν ἐν Ἐφέσῳ αἰρετικῶν, ὡς ἡ Ἰβὰ γεγραφέα λεγομένη, ἢ ἢ τῶν Χριστὸν λόγον ἐκ τῆς ἀγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας σαρκωθέντα, αὐθροπον γεγενῆσθαι ἀπορνήται, ψιλὸν δὲ ἀνθρώπον ὃς αὐτῆς γυνηθῆναι λέγει, ὃν ναὸν παρ᾽ αὐτοῦ εἶναι, ὡς ἐκ τούτου ἄλλον νοεῖσθαι τὸ θεῖον λόγον, καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν

ANNO
CHRISTI
553.

Καὶ ἄγιον δὲ Κύριλλον τῆς ὀρθῆς πί-
στεως διδάσκαλον τε καὶ κήρυκα, ὡς
αἰρέτικόν, καὶ ὄμοια Απολιναερίου
γεγράψαντα διαβάλλει. Καὶ καταγι-
νώσκῃ τῆς ἐν Εφέσῳ πρῆτης συνό-
δου, ὡς χρεῖς κρίσεώς τε καὶ ζητήσεως
Ⓜ Νεστόριον κατὰ κεινάσης· καὶ τὰ
δώδεκα κεφάλαια τῶν ἐν ἀγίοις Κυ-
ρίλλου ἀσεβῆ καὶ ἐνδύπια τῆ ὀρθῆ πίστεϊ
δοποκαλεῖ ἢ αὐτῆ ἑπιστολῆ ἐκδικεῖ ἢ
Θεόδωρον καὶ Νεστόριον καὶ τὰ ἀσεβῆ
αὐτῶν δόγματα καὶ συζητήματα. Τὰ
πρῶτα τρία κεφάλαια τῶν ἀσεβῆ κε-
φάλαια ἀναθεματίζουσι καὶ κατα-
κρίνουσι, τυτέστι Ⓜ ἀσεβῆ Θεόδω-
ρου Ⓜ Μοψουεστίας, καὶ τῶν ἀσεβῶν
αὐτῶν συζητημάτων. Καὶ ἅπασιν ἀσε-
βῶς Θεοδώρετος συνεγράψατο, ἵ-
πῶν ἑπιστολῶν πῶν λεγομένων παρ'
Ἰβᾶ γεγραμμένων, ἢ ἕνα αἰ εἰρημίας
ἀνώτερον ἀδελφοὶ πειρίζονται βλα-
σφημίας. Καὶ Ⓜ ὅν ἕνα δὴ ποτε,
τὰ πρῶτα τρία κεφάλαια κατέκρινον,
ἢ ἕνα πρῶτον ὁφείλαν δεχθῆναι, ἢ
ἐκδικηθῆναι, ἢ ἑπισκοπῶν ποτε
πῶν παροδοῦν κατὰ κεινά ἀνατρέ-
ψαι, τῶ ὁμοίῳ ἀναθεματίζουσα ἀλλο-
λεῖν. Τοῖς δὲ, ὅσοι φυλάττοντες τῆ
ὀρθῆ πίστεϊ πῶν δὸ τῆς πρῆτης συνό-
δου κηρυχθεῖσιν, τὰ μνημο-
νισθέντα τρία κεφάλαια κατέκρινον,
ἢ ἕνα κατὰ κεινάσι, ἀδελφοί, καὶ
συνειρέσει ὀρεζόμεθα. Ἄ ἕνα δὴ ποτε,
εἴτε πρῶτον ἢ ἄλλων, πρῶτον
ἐκδικησὶν τῆς πρῆτης συνόδου τριῶν
κεφαλαίων γεγνησὶν, τῆ διατυ-
πώσῃ τῆ παρόντος ἡμῶν γεγραμμένου
κατὰ ἑπιστολῆν. πᾶσας γὰρ τὰς ἐμφε-
ρομένης ἀνώτερον βλασφημίας, ἀπέσω τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἵνα τις
εἴποι ὅτι αἱ πρῆτης συνόδου, ἢ μία ὅξ αὐτῶν ἐδέξατο, ἢ
Concil. Tom. 12.

Sanctum vero Cyrillum rectæ fi-
dei magistrum, & præconem, ut
hæreticum, & similia Apollina-
rio scribentem calumniatur: &
reprehendit primam Ephesinam
Synodum, quasi absque iudicio,
& inquisitione Nestorium dam-
nauerit; tum capita duodecim
sancti Cyrilli impia, & rectæ fi-
dei contraria appellat eadem epi-
stola; defendit autem Theodo-
rum, & Nestorium, & impia
eorum dogmata atque scripta.
Prædicta itaque tria impia capi-
tula anathematizamus & con-
demnamus, scilicet impium The-
odorum Mopsuestiæ, vna cum
impiis eius scriptis. Et quæcum-
que impie Theodoretus scripsit:
atque etiam epistolam quæ dici-
tur ab Iba scripta fuisse: qua su-
perius dictæ profanæ blasphemiam
comprehenduntur. Quinetiam
quemcumque, qui crediderit, ali-
quo vlllo tempore ea capitula de-
bere suscipi, aut defendi, vel cona-
tus fuerit hanc præsentem con-
demnationem subuerrere, simili
anathemati subiicimus. Quos-
cumque vero, qui rectam fidem
seruantes a dictis Synodis prædi-
catam, memorata tria capitula
condemnauerunt, vel etiam con-
demnant, fratres & confacerdo-
tes esse definimus. Quæ vero aut a
me, aut ab aliis ad defensionem
prædictorum trium capitulorum
facta sunt præsentis huius scri-
pti nostri definitione euacuamus.
Absit enim ab ecclesia catholi-
ca, ut aliquis dicat omnes supe-
rius comprehensas blasphemias,
a prædictis quatuor Synodis, aut
ab vna ipsarum susceptas fuisse,

vel eos qui similia sentiunt & sequuntur. Apertissimum autem est quod a memoratis sanctis patribus, & maxime a sancta Synodo Calchedonenfi, nullus de quo aliqua esset suspicio admiffus est, nisi qui reieciisset superius comprehensas blasphemias, aut illis similia, vel hæresim de qua fuit suspectus, vel blasphemias denegauisset & condemnasset, in quarum suspicionem venit.

Ἐὐὸ ὁμοια Φρονῶντας, καὶ κατακολου-
θοῦντας. δηλοῦται ὄντως, ὅτι καὶ ἀπὸ
τῶν μνημονωθέντων ἁγίων πατέρων,
καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁγίας ἐν Καλχη-
δὼνι συνόδου, οὐδεὶς πρὸς οὐ ὑποψία
γέρονεν ἐδέχθη, εἰ μὴ ὅς ἀπέβαλετο
τὰς αἰωτέρας ἐμπελεχόμενας βλα-
σφημίας, ἢ γινώσκων τὰ ὁμοια ταύτης, ἢ
τὴν αἵρεσιν πρὸς ἧς ὑποψία γέρονεν, ἢ
τὰς βλασφημίας ἀπρηήσατο, καὶ κα-
τέκρινε, πρὸς ὧν ἐν ὑπονοίᾳ γέρονεν.

ANNO
CHRISTI
531.

SVBSCRIPTIO.

ΥΠΟΓΡΑΦΗ.

DEVS te seruet incolumem frater honoratissime. Data ante sextum Idus Decembres, imperii Domini nostri Iustiniani æterni Augusti anno vigesimo septimo, post consulatum Basilii viri clarissimi, anno duodecimo.

Ο ΘΕΟΣ σε ὑγῆ διαφυλάξῃσι
ἀδελφεῖ μωῶτατε. Ἐδόθη πρὸς
ἐξ εἰδῶν Δεκεμβρίων, βασιλείας τῆς
δυσπότου ἡμεῶν Ἰουστινιανοῦ ἕκτον αἰωνίου
Αὐγούστου ἔτους εἰκοσὸν ἑβδόμου, μὲν
πρὸς ἰσαπείαν Βασιλείου τῆς λαμ-
πρῆς, ἔτους ιβ'. [Τέλος βιβλίου

ἢ τῆς ἁγίας συνόδου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συναρχθείσης. Χρῆστέ ὁ θεὸς
δὲξαι ἡμῶν.

Diffini-
tio P. de
Marci
estat. in
fra post
notas
Coccolli

PELAGII PAPÆ II. EPISTOLA
AD ELIAM AQUILEIENSEM,
& alios Istriae episcopos schismaticos, qui damnationi
trium capitulorum non consentiebant.

Huius epistolæ meminit B. Gregorius lib. 2. epist. 36. ad episcopos Hiberniæ, quam librum appellat. Eam ab eodem B. Gregorio, cum adhuc esset diaconus, scriptam fuisse nomine Pelagii papæ, testatur Paulus Vuarnefridus lib. 3. de gestis Longobardorum cap. 10. al. 20.

Dilectissimis fratribus, Eliæ, vel vniuersis episcopis in Istriae partibus constitutis, Pelagius episcopus.

1. Cor. 13.

VIRTUTVM mater caritas, quæ Redemptoris sui lucris seruans, quæ nunquam ea quæ sua sunt querit, desiderio anhelanti me impulit dudum fraternitati vestræ plena dulcedinis scripta transmittere, quæ disiuncta diu